

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil nødig have, at det efter diskussionen i dag skulle fremstå, som om jeg på Det Radikale Venstres vegne var modstander af folkeafstemninger. Det ville jo være forfærdeligt, så ville jeg komme i modstrid med vor udenrigsminister, og det vil jeg ikke bryde mig om.

Men jeg synes, vi skal respektere, at det er nationale anliggender, der hører under den enkelte nations suverænitet, hvordan den vil indrette sine regler på disse områder. Vi kan diskutere med de pågældende lande, vi kan have samtaler, møder, debatter, dialoger osv., men vi kan ikke stille som betingelse for deres optagelse i Den Europæiske Union, at de afgør forholdet ved folkeafstemning, hvis de overhovedet ikke har folkeafstemningsinstitutionen i deres forfatning. Det er i mange tilfælde gamle hæderkronede demokratiske lande, som ikke har brug for dette instrument og ikke ønsker at have det. At vi så indretter os på en anden måde, er da vores sag. Vi skal ikke påtvinge de andre noget. Tænk, hvis de andre påtvang os nogle ganske bestemte arbejdsregler, som vi ikke brød os om, og som vi ikke har tradition for. Jeg synes, vi skal sige, at det er nationale anliggender, og vi skal ikke begynde at pådutte andre noget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må sige til fru Elisabeth Arnold, at vi er jo enige om, at vi skal respektere, når et land eksempelvis har tiltrådt Unionen uden en folkeafstemning, men det bør ikke afholde os fra at rejse kritik af, at det muligvis tiltræder Unionen på grundlag af et mandat, som ikke er givet af befolkningen, men alene af et flertal i dets parlament.

Jeg må også sige til fru Elisabeth Arnold, at når vi diskuterer institutionelle ændringer i EU-samarbejdet, er argumentationen ofte, at det er vigtigt, at der ikke blot er et flertal af lande, som eksempelvis i Ministerrådet tiltræder de pågældende direktivforslag, men at der også er et flertal af befolkninger, der står bag det pågældende direktivforslag. Det er noget, som man diskuterer som optakt til den regeringskonference, der starter næste år, og dér respekterer man åbenbart, at der er et diskussionsemne, der hedder befolkningsflertallet, og først når man har spurgt befolkningen, får man det frem, om der reelt er et befolkningsflertal bag. Vi ved fra

Danmark, at der kan være et meget stort flertal for noget herinde i Folketingssalen, som der altså ikke er flertal for eller måske kun et lille flertal for i befolkningen, og derfor må man anerkende, at der er det misforhold i nok ikke bare Danmark, men også i mange andre lande.

Derfor bør man i højere grad basere sine politiske aftaler også i andre lande på at have spurgt befolkningen, så man ved, om man har et folkeligt mandat bag det, man gør, eller kun opbakning af det repræsentative demokrati.

Den kritik, som bliver rejst, betyder altså ikke, at man derefter ikke skal respektere, at eksempelvis Storbritannien har tiltrådt Unionen minus den sociale dimension. Selvfølgelig skal vi da respektere det, og selvfølgelig skal vi ikke fra dansk side sige, at nogle ikke må være med, fordi de ikke har haft en folkeafstemning. Men det skal ikke afholde os fra at kunne rejse kritikken, både når vi har møder ude i Europa, når vi rejser rundt i Europaudvalgsregi, når vi taler med politikere fra andre lande, eller når vi diskuterer sagen i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at fru Elisabeth Arnold netop kommer ud i problemer med sin argumentation, når hun henviser til den nationale suverænitet. Hun siger, at vi må respektere de andre landes suveræne ret til at indrette deres forfatninger, som de selv vil, herunder spørgsmålet om folkeafstemninger.

Men det, som det drejer sig om med tilslutning til Unionen, er jo netop afgivelse af en meget stor del af den samme nationale suverænitet. Denne suverænitetsafgivelse er efter min mening et konstitutionelt spørgsmål, som man ikke fra en regerings side kan fratage et folk uden at spørge dette folk ved en afstemning. Det burde være elementært. Det er i hvert fald et grundlæggende element i vesteuropæisk forfatningstradition siden den store franske revolution, at man ikke helt eller delvis kan fratage et folk dets suverænitet uden at spørge det samme folk. Og hvordan spørger man et folk? Det gør man ved en folkeafstemning.

Hvis vi skal i dybden med det, og fru Elisabeth Arnold virkelig vil påberåbe sig begrebet den nationale suverænitet for at holde hånden over manglende demokrati i dette spørgsmål, mener jeg altså, at fru Elisabeth Arnold kommer ud i en ganske betydelig selvmodsigelse. Jeg håber da, at vi får en mere dybtgående debat om